

Οἱ κατωτέρω ἀριθμοὶ δεικνύουσι τὸ βάρος τῆς ἐπιστολῆς, τὸ προπληρονόμενον καὶ τὸ κατόπιν πληρονόμενον ταχυδρομικὸν τέλος.

Κράτη	βάρος ἐπιστολῆς	προπληρονόμενα ταχυδρομικὰ τέλη	κατόπιν πληρονόμενα
Γερμανία	15	0,12 ¹ / ₂	0,25
Αὐστρία	15	0,12 ¹ / ₂	0,25
Βελγικὴ	15	0,10	0,20
Δανιμαρκία	15	0,12	0,24
Ἰσπανία	15	0,12	„
Μ. Βρετανία	30	0,10	0,20
Ἑλλάς	15	0,19	„
Ἰταλία	15	0,20	0,30
Λουξεμβούργον	15	0,10	0,20
Νορβηγία	15	0,12 ¹ / ₂	0,23
Κάτω Χῶραι	15	0,10	0,20
Πορτογαλία	10	0,13 ¹ / ₂	0,27
Ῥωσσία	15	0,32	0,64
Σουηδία	15	0,17 ³ / ₁₀	„
Ἑλβετία	15	0,10	0,29

Ἴδου δὲ καὶ δεύτερος πίναξ ἐξ οὗ καταδεικνύεται ἡ ἐκ τῆς κυκλοφορίας ἐπιστολῶν καὶ ἐντύπων προκύπτουσα ἀναλογία εἰς τὰ διάφορα τῆς Εὐρώπης κράτη.

Κράτη	Ἐπιστολαὶ	Ἐφημερίδες καὶ ἐντυπα δείγματα
Μ. Βρετανία καὶ		
Ἰρλανδία	34,5	5,2
Ἑλβετία	27,3	17,2
Γερμανία	15,3	11,7
Κάτω Χῶραι	14,6	7,0
Λουξεμβούργον	14,2	8,3
Βελγικὴ	13,0	12,5
Δανιμαρκία	11,7	10,7
Αὐστρία (ἐπὶ τὰδε τοῦ Λείθου)	10,6	2,9
Γαλλία	10,2	4,8
Νορβηγία	5,6	„
Σουηδία	5,5	5,6
Ἰσπανία	4,8	„
Ἰταλία	4,5	2,4
Οὐγγαρία	4,4	1,8
Ἑλλάς	2,1	„
Ῥωσσία	0,8	0,5
Ρουμανία	0,5	„
Τουρκία	0,2	0,1

Ἐκ τῶν πινάκων τούτων φαίνεται ὅτι ἡ Γαλλία μεθ' ὅλον τὸν πλοῦτον αὐτῆς καὶ τὸν πολιτισμὸν ὑπολείπεται μεγάλως τῶν λοιπῶν κρατῶν, καὶ ὁ λόγος τῆς ὑπισθοδρομήσεως ταύτης ἔγκειται εἰς τὴν ὑπερτίμωσιν τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. Ἡ

ἀλήθεια αὕτη καταφαίνεται προσέτι ἐκ τῆς ἐπομένης γενικῆς στατιστικῆς περὶ τῆς ταχυδρομικῆς κινήσεως. Οὕτω λ. χ. κατὰ τὰ ἔτη 1860, 1865, 1870 καὶ 1875 διεβιβάσθησαν ἐν μὲν Ἀγγλίᾳ 564 (τῷ 1860), 720 (τῷ 1865), 990 (τῷ 1870) καὶ 1100 (τῷ 1875) ἥτοι 34 5 κατ' ἄτομα. Ἐν Ἑλβετίᾳ κατὰ τὴν αὐτὴν χρονολογικὴν σειρὰν 26, 37, 56, 73 ἥτοι 27 3 κατὰ ἄτομα. Ἐν Γερμανίᾳ ὡσαύτως 193, 228, 582, 643 ἥτοι 15 3 κατ' ἄτομα. Ἐν Βελγίῳ 24, 34, 64, 68 ἥτοι 13 καὶ ἐν Γαλλίᾳ 263, 313, 305, 366 ἥτοι 10 2.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ταχυδρομικὴ κυκλοφορία τῷ 1839 συνεποσοῦτο μέχρι μόνον 76 ἑκατομμυρίων ἐπιστολῶν, ἐν δὲ Γαλλίᾳ, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ὑπερέβαινε τὰ 83 ἑκατομμύρια, ἐνῶ σήμερον συμποσοῦται ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς 365 ἑκατομμύρια. Ἡ δυσαναλογία αὕτη ἐν τῇ αὐξήσει τῆς κυκλοφορίας ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χώραις ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἀγγλία προέβη τῷ 1840 εἰς τὴν ταχυδρομικὴν αὐτῆς μεταρρύθμισιν, οὕτως ὥστε εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἡ κυκλοφορία ηὔξησε κατὰ 120% καθόσον ἀνεκαίνισε σπουδαίαν ὑποτίμωσιν ταχυδρομικῶν τελῶν, ἣν ἐτήρησεν αὐστηρῶς μεθ' ὅλας τὰς πολυδαπάνους αὐτῆς θυσίας, ἥδη δὲ καρποῦται τὰς ὠφελείας τοῦ μέτρου τούτου καὶ ὑπερέχει πάντων.

Ἡ Ἑλβετία, ὡς καὶ ἡ Γερμανία ἀφίστανται τῆς Γαλλίας εἰς μᾶλλον

Ἐν Βελγικῇ ἡ ταχυδρομικὴ κυκλοφορία συνεποσοῦτο τῷ 1838 μόνον εἰς 6,500,000 ἐπιστολάς, ἐνῶ σήμερον διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν κατὰ 10 ἑκατοστὰ συμποσοῦται εἰς 68 ἑκατομμύρια.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς).

ΜΗΧΑΛΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΚΙΝΔΑ

ΩΔΗ

εἰς τὸν παραγιώτατον καὶ σοφώτατον
δεσπότην καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην

ΚΥΡΙΟΝ ΚΥΡΙΑΛΟΝ¹

ἀγαθὸν τοῦ ἐλληνικοῦ γένους πατέρα
καὶ φιλόμουσον εὐεργέτην.

Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Λακίας

Μὲ ἐπροκάλεσεν ἡ Ἑλλάς,

Πῆγαν ἢ τὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας,

Μὲ κάμνει ἔξαρχον μιᾶς πρεσβείας

Γιὰ τοῦ Εὐξείνου τὰς ἐκβολάς

Ἦδρα τὴν θεῖαν αὐτὴν μητέρα

1) Ἐφρονεύθη τῷ 1821 ἔτει.

Εἰς τί κατάστασιν θλιβεράν!
 Ὅσον τὸ σκότος ἀπ' τὴν ἡμέρα
 Ἐκείνη εἶχε καὶ χειροτέρα
 Ἀπὸ τὸ πάλαι διαφοράν.
 Βεθυβισμένη εἰς ληθαργία,
 Καθὼς μὲ εἶδε, χαμογελᾷ,
 Θέλει ν' ἀρχίσῃ τὴν ὑμιλία
 Μιὰ θερμὴ ὅμως δακρυῖν ῥοῖα
 Τὰ δύο χεῖλη της προσκολλᾷ.
 ὦ γλυκυτάτη Ἑλλὰς μητέρα!
 Διὰ τί, κράζω, μὲ προσκαλεῖς;
 Τότε πλαγίως δείχνει τὴν σφαῖρα,
 Εἰς τὸν υἱόν μου κ' εἰς τὸν πατέρα
 Ἀνάγκη, λέγει, εἶν' νὰ σταλῇς.
 Εἰς τὸ Βυζάντιον λοιπὸν τρέχω
 Τὸν πρὸς ὃν ὄρον μου νὰ εὕρω,
 Καὶ ἕναν θρόνον σήμερον βρέχω
 Μὲ ὅσα δάκρυα καὶ ἂν ἔχω
 Καὶ διηγοῦμαι ὅσα μπορῶ
 ὦ πατριάρχα τῆς Ἐκκλησίας!
 Κύριλλε, τύπε τῆς ἀρετῆς!
 Θρέμμα σεβάσμιον ἀμβροσίας,
 Νοερὸν πότισμα Κασταλίας
 Καὶ Ἰπποκρήνης τῆς θαυμαστῆς!
 Δὲν εἶναι λύπης αἱ τοὶ οἱ θρηνοί,
 Δὲν εἶν' πατρίδος τῆς σκυθρωπῆς·
 Τώρα ἐκ βάθους καρδιᾶς τοὺς χύνει
 Μία εὐάρεστος εὐφροσύνη
 Κ' ἡ ἀνατέλλουσα ἡ ἐλπίς.
 Δακρυῖν ῥοῖα δὲ εὐσπλαγχνίας
 Ἐκ σοῦ προέκυψε κρουνηδὸν,
 Ὅταν τοῦ Γένους τὰς δυστυχίας
 Εἶδες μὲ ὄμμα φιλογενείας
 Εἰς τῆς εὐκλείας σου τὴν ὁδόν.
 Ὅθεν ὡς πρέσβυς εὐγνωμοσύνης
 Μὲ τὴν κιθάραν μου σὲ ὑμνῶ·
 Ἀφ' οὗ ἀθάνατα δῶρα δίνεις,
 Πρέπει ἀθάνατος καὶ νὰ μείνῃς
 Σ' τοῦ Ἑλικῶνος τὸν οὐρανόν.
 Ναί· ἡγεμόνες πόσοι μεγάλοι,
 Πόσοι τοῦ κόσμου μισοὶ θεοί
 Πέφτουν ἔς τὸ σκότος σὰν ἀπὸ ζάλη,
 Κ' ἡ ἱστορία χωρὶς νὰ σφάλλῃ
 Σχεδὸν τὴν φήμην τους ἀγνοεῖ!
 Ὅσοι τὰς μούσας ὅμως λατρεύουν,
 Σ' τῆς μνήμης θάπτονται τὸν ναόν,
 Κι' ὅσοι τὸ ἔθνος τους προστατεύουν,
 Μὲ δόξαν ἄφθαρτον βασιλεύουν
 Εἰς τὰ ἀρχαῖα τῶν λαῶν.
 ὦ πατριάρχα! σὲ ἐκθειάζει
 Τοῦ Ἰκονίου μακρὰν ἡ γῆ·
 Ἔτι τοὺς κόπους σου τοὺς θαυμάζει

Κι' ὁ κάτοικός της περιδιαβάσει
 Καθὼς ἡ χεὶρ σου τὸν ὁδηγεῖ.
 Πλὴν ποῖα καλὰ σου τάχα δὲν ζεύρει
 Τῆς κρύας Θράκης ὁ ἀμφαλός;
 Σ' τὰ χρονικά της ἔμπορ' νὰ εἴρῃ
 Πολλοὺς ποιμένας μ' ἐσέναι ταῖρι,
 Παραλληλίζουσα ἐντελῶς;
 Γι' αὐτὸ σὰν φεύγεις ἀντιβοῖζει
 Καὶ ὁ Ῥοδόπης ἀπὸ κλαυθμούς,
 Κι' ὁ Ἑβρος πάσχει καὶ μουρμουρίζει,
 Κι' ὡς τὰ πελάγη διαγνώριζει
 Τῶν ἐντοπίων τοὺς στεναγμούς.
 Ἰδοὺ παράδειγμα πολιτείας
 Νὰ μιμηθῶσιν ἀρχιερεῖς!
 Ἰδοὺ τὸ ἄκρον εὐδαιμονίας!
 Ἦχος ἐπίκοινος εὐλογίας,
 Θνητοῦ ἀνθρώπου χρυσὴ μερίς!
 Μία τοιαύτη ψυχὴ τελεία
 Εἰς λαμπροτέραν περιωπῇ
 Δὲν ἦτον τρόπος νὰ ᾖ ἡ ἰδέα,
 Μᾶλλον τὴν ἔπρεπε προσδρία
 Γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ ἐλλείπῃ.
 Ὅθεν ἀμέσως ποῦ τὴν ἐβγάζει
 Εἰς τὸν ὁρίζοντα ὁ Θεός,
 Ὅχι σὰν ἄστρον σπινθηριάζει,
 Ἀλλὰ ἀκτῖνας διαμοιράζει
 Σὰν ἡλίου δίσκος χαροποιός.
 Ἀφρεύκτως, ἥρωα! ἐκ καρδίας
 Εἰπές ποτέ σου καθ' ἑαυτόν·
 Σ' τοῦ Μιλτιάδου τὰς ἐκκλησίας
 « Τὰς ὑπὲρ Γένους ἀνδραγαθίας
 Δὲν ἔχω ὕπνον τὸν ἀρκετόν ».
 Ἐσὺ πλὴν τώρα τὸν ὑπερέβης,
 Ἄν καὶ κατάπιν, ἀπὸ πολλῆς·
 Μὲ τὰς φροντίδας ὁποῦ βραβεύεις
 Ὅνυμα ἄλλο πιά μὴν γυρεύῃς,
 Παρὰ νὰ ἦσαι Θεμιστοκλῆς.
 Λέγω κ' ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός σου
 Καὶ φίλος πρόπαλαι ἐποχῆς,
 Μὲ ζῆλον βλέπει τὸν θρίαμβό σου,
 Πλὴν χαίρων πλέκει τὸν ἔπαινό σου
 Καὶ παραδίδει τὰ τῆς ἀρχῆς.
 Εἰς ἕνα στάδιον τόσον θεῖον
 Τὰ δευτερεῖα δὲν εἶν' ἄντροπῇ,
 Ἄν ἕνας παίρνῃ τὸ ἀριστεῖον,
 Κι' ὁ ἄλλος εἶναι ἐκ τῶν τιμίων·
 Ἄς τρέξῃ τρίτος μ' ἄλλην βροχή.
 Τοιούτους ἄμποτε κηδεμόνας
 Δέκα νὰ εἶχαν οἱ Ἀχαιοί!
 Μὲ τοὺς σοφούς των σφοδροὺς ἀγῶνας
 Ἦθελε λείψαι εἰς τοὺς αἰῶνας
 Τῆς ἀμαθείας ἐπιβροχή.

Τώρα, ὦ Δέσποτα, συναθροίσαις
 Στερεῖται πάγκοινωναις ἡ Ἑλλάς,
 Ὡστε τιμώμενος νὰ πατήσῃς
 Εἰς λαμπρὸν ἄρμα καὶ νὰ χωρήσῃς
 Μὲ εὐφημίας λαοῦ πολλὰς.
 Δάφναις ἀμάρανταις πάντα ὅμως
 Ἀπ' τὸν Ἀπόλλωνα εὐπορεῖ,
 Καὶ ἀπὸ ταύταις χρέους ὁ νόμος,
 Εἰς τὰς ἐνδείξεις μὴ οἰκονόμος,
 Στεφάνους κάμνει καὶ σὲ φορεῖ.
 Ζῆθι, προστάτα τῆς Ἐκκλησίας,
 Κ' ὑπὲρ τὰ ὅρια τῶν θνητῶν!
 Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς εὐτυχίας,
 Ὑπὸ τὸ δόγμα φιλανθρωπίας,
 Θεοῦ παράγγελμα ἐκλεκτὸν!
 Ἀπὸ τὸ βῆμά σου εἰς τὸν κλῆρον
 Τὸ φῶς ὡς γένῃ πρῶτα κοινὸν,
 Καὶ ἀπὸ τοῦτον πάλιν μὲ γύρον
 Ἄς γέν' αἰτία καλῶν ἀπείρων
 Περὶ τῶν ὅλων ὁμογενῶν!
 Τότ' ὁ αἰθέρας μὲ τὴν γαλήνην
 Θέλει σ' ἀνοίξει νέαις χαραῖς,
 Μάρτυς ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη
 Καὶ ἡ τοῦ ἔθνους εὐγνωμοσύνη
 Κ' ἡ χάριτίς σου αἰ ἱεραῖς.

ΥΜΝΟΣ

εἰς τὸν ὑψηλότετον ἀνθέστην Οὐγγροβ.λαχίας

ΚΥΡΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΡΑΤΖΑΝ,

προσενεχθεὶς παρὰ τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος
 μεγάλου λογοθέτου τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων

ΛΘΑΝΑΣΙΟΥ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Παύσατε Μοῦσαι
 Ταῖς σάλπιγγαῖς σας,
 Ῥίξτε ταῖς θάφναις
 Τοῖς φονικαῖς σας,
 Ῥίξτε ταῖς φλόγαῖς
 Καὶ τοὺς πολέμους
 Σ' τοὺς ταρταρένιους
 Κρύους ἀνέμους.
 Αἶμα καὶ θοῖνος
 Δάκρυ καὶ θλίψη
 Ἀπ' τὴν Βλαχίαν
 Πλέον ὡς λείψῃ.
 Πάρετε λύραις,
 Πλέξτε μυρσίναις,
 Ψάλτ' εὐφροσύναις,
 Χαραῖς, εἰρήναις.

Τώρ' αὐθεντεύει
 Ὁ ἥρωάς μας,
 Ὁ Ἰωάννης
 Ὁ Καρατζᾶς μας.
 Τώρα στολίζει
 Τὸν λαμπρὸν θρόνον
 Ἡ ἡμερότης
 Ἡ δίχως κλόνον,
 Κι' ἀπὸ τὸν θρόνον
 Ἀφθονα χύνει
 Παντοῦ γλυκάδα,
 Παντοῦ γαλήνη.
 Ὁ οὐρανός μας
 Ὁ θαλωμένος
 Ὁλος εἶν' τώρα
 Ξεστερωμένος.

Ἐσθυσαν ὅλες
 Ἡ ἀστραπὴς του,
 Σύχασαν τέλος
 Καὶ ἡ βροντὴς του.
 Ἐπαυσ' ἡ γῆ μας
 Τοὺς στεναγμούς της,
 Τὰ δάκρυά της
 Καὶ τοὺς κλαυθμούς της.
 Σ' τοῦ ἥρωός μας
 Τὰ λαμπρὰ ἴχνη
 Πρόσωπο ἄλλο
 Καὶ σχῆμα δείχνει.
 Ὅλ' οἱ υἱοὶ της
 Κ' ἡ θυγατέρας
 Χαίρωντας βλέπουν
 Λαμπραῖς ἡμέραις,
 Κ' εὐχονται πάντα
 Νύκτα καὶ ἡμέρα
 Τὸν εὐμενῇ τους
 Κοινὸν πατέρα.
 Κ' ἐκεῖνος ὅλος
 Φιλοστοργία!
 Ὅλος πρῶτης
 Καὶ εὐσπλαγχνία!
 Τοὺς περιθάλλει,
 Τοὺς περισκέπει,
 Δίχως κἀνένα
 Νὰ παραβλέπῃ.
 Ναὶ (μὰ τὸ σκῆπτρον
 Τοῦ ἡγεμόνος
 Τοῦ τωρινοῦ μας
 Χρυσοῦ αἰῶνος)
 Τοῦτο τὸ φίλτρον,
 Ἡ γλυκὴ βρύσις
 Εἰς κάθε τάξιν
 Χύνει' ἐπίσης.
 Ὡσὰν ὁ Νεῖλος
 Νά! ξεχειλίζει,
 Καὶ κάθε τόπον
 Παντοῦ ποτίζει.
 Ἡ ψυχὴ τούτη
 Εἶναι πλασμένη
 Μόνον καὶ μόνον
 Νὰ κατευφραίνῃ,
 Κ' ἔγιναν τοῦτα
 Τὰ λαμπρὰ στήθη

Νὰ περιθάλλουν
 Λαοὺς καὶ πλήθη.
 Καλὴ Βλαχία!
 Πρῶτην θλιμμένη!
 Ὅλ' εἶσαι τώρα
 Εὐτυχισμένη.
 Ἡ πεδιάδες
 Καὶ τὰ βουνά σου
 Συνεορτάζουν
 Εἰς τὴν χαρὰ σου.
 Κ' οἱ ποταμοὶ σου,
 Ποῦ σὲ ποτίζουν,
 Εἰς τὰ καλά σου
 Πανηγυρίζουν.
 Τὰ δάση ὅλα,
 Ποῦ σὲ στολίζουν,
 Τὴν εὐφροσύνην
 Κατασαλπίζουν.
 Καὶ ἡ ἡχώ τους
 Ἀντηχημένη
 Ὡς τὸν αἰθέρα
 Ὅρθ' ἀνθεαίνει.
 Πρᾶε αὐθέντα!
 Τύπε γαλήνης!
 Ξαράς αἰτία
 Καὶ εὐφροσύνης!
 Γλυκὲ πατέρα!
 Τῆς μακαρίας
 Ὑπήκοός σου
 Τούτης Βλαχίας,
 Νεῦτε καὶ δέξου
 Ὡς προσφορὰν μας
 Τὴν εὐφροσύνην
 Καὶ τὴν χαρὰν μας.
 Τοῦτο τὸ δῶρον
 Μ' εὐχαριστία
 Σὲ τὸ προσφέρει
 Ὅλ' ἡ Βλαχία.
 Καὶ ἀπὸ μέρος
 Τῶν ὑπηκόων
 Εὐχεται πάντα
 Νὰ σ' ἔχῃ σῶον
 Διὰ νὰ σ' ἔχῃ
 Εἰς τὸν αἰῶνα
 Κοινὸν πατέρα
 Καὶ ἡγεμόνα.

Τῇ 7 ἰανουαρίου 1813.

Ὁ ὑπεύθυνος **Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.**

ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΥΡΑ καὶ Σ^α.